

roman

Tulpenfeest

GREETJE VAN DEN BERG

Greetje van den Berg

Tulpenfeest

Uitgeverij Zomer & Keuning

‘Iris! Mirte!’

Frida Couwenberg zette haar handen voor haar mond en riep nog eens. Ze bleef staan en luisterde ingespannen. Haar stem dreef mee op de wind en verdween krachteloos in het luchtledige. Stilte volgde, alleen verbroken door het ruisen van de boomkruinen, geritsel onder dorre beukenbladeren op de grond, het schreeuwen van een Vlaamse gaai en het koeren van een Turkse tortel. Het drong niet tot haar door, die oorverdovende stilte wakkerde alleen haar onrust aan. Ze wist dat haar twee zevenjarige dochters hier ergens in de buurt moesten zitten. Ze hoorden haar best roepen maar hielden zich doof.

‘Mirte!’ riep ze nog eens, en ze deed daarmee een extra beroep op de zachtmoedigste van de twee, wetend dat Mirte waarschijnlijk medelijden met haar zou krijgen en pogingen zou doen om uit haar schuilplaats tevoorschijn te komen. Iris zou haar willen weerhouden, wat tot luidruchtig gekibbel zou leiden. Dat zou hun verblijfplaats verraden.

Zo ging het altijd.

Zo ging het dit keer niet. De stilte bleef, een lome, drukkende stilte die de komst van onweer aankondigde, maar de verstopping van haar kinderen een raadsel liet.

Frida wist niet anders te doen dan terug te keren naar de tent. Haar slippers schepten zand en klaptten bij elke stap tegen haar hielen. De hitte liet haar gestreepte shirt aan haar rug plakken, haar donkerblauwe katoenen bermuda, die ze alleen tijdens vakanties droeg, was kreukelig. Ondanks bijna twee weken vakantie kleefde de vermoeidheid aan haar. Ze sloeg af, liep een smal pad door dat uitkwam op een open plek waar hun tent onder de bomen stond. Daarnaast had haar man Henno zijn stretcher opgezet. Lui en landerig hing hij in zijn bruine zwembroek achterover, een knalrood katoenen petje half over zijn gezicht, zijn armen hingen zijwaarts langs de stretcher omlaag en raakten bijna de grond. Daarnaast stond zijn stapel leesvoer voor de vakantie.

Als Henno vrij was, zat hij met zijn neus in de boeken ter compensatie van zijn inspiratieloze baan op de afdeling interne zaken van de gemeente.

‘Henno, de kinderen zijn weg!’ Haar stem klonk gejaagd. Ongeduldig veegde ze een plukje haar uit haar gezicht dat zich aan haar paardenstaart had weten te onttrekken.

‘Hoezo, weg?’ klonk het vanonder de pet.

‘Gewoon, weg! Ik heb hen gezocht, ik heb geroepen, maar ze antwoorden niet en ik ben bang dat het straks gaat onweren.’

‘Tegen die tijd komen ze wel. Ze lopen niet in zeven sloten tegelijk.’

Hij verroerde zich niet en dat maakte haar iets rustiger. Als Henno zich niet druk maakte, zou het niet zo ernstig zijn. Anderzijds ergerde zijn houding haar.

‘Eén sloot is genoeg... Roep jij hen dan eens. Tegenover mij houden ze zich doof, maar naar jou luisteren ze wel.’

‘Ze zijn vast ergens in de buurt en ze zijn doodsbenuwd voor onweer, dus zodra het eerste gerommel klinkt, zien we hen terug.’

Zijn stem klonk gedempt vanonder de pet. Ze probeerde zich te laten geruststellen. In de tent zette ze water op voor thee, maar haar oren bleven gespits of ze de beide meisjes toch niet hoorde.

Het bleef stil, angstaanjagend stil. Haar onrust groeide.

Een halfuur later liepen ze toch samen door het bos, Henno met een snel aangeschoten shirt boven zijn zwembroek. Ook op zijn luide roepen kwam geen reactie. De hitte drukte zwaar. Hun wegen splitsen zich. Henno ging informeren bij de burens die in een tent verderop bivakkeerden, zij liep met gejaagde ademhaling in de richting van het dorp dat vlak bij de camping lag. Gedachten over wat er allemaal met de tweeling kon gebeuren, plaagden haar. Ze zag berichten uit de krant voor zich, maakte zich nu zorgen over hun onbevangingheid tegenover vreemden, waarop ze anders altijd trots was. Af en toe riep ze met schrille stem.

In de verte doemden de eerste huizen van het kleine dorp op. Vanaf het erf van een boerderij klonken heldere kinderstemmen. Ze

hield in en bleef staan. Onbekende kinderogen staarden haar aan. Ze liep toch naar hen toe, informeerde of ze twee dezelfde meisjes hadden gezien. ‘Die zijn bij de kittens,’ meldde een klein, gezet jongetje nonchalant. ‘Ze willen niet met ons spelen omdat ze alleen maar bij de poesjes willen zijn.’

Een golf van opluchting trok door haar heen, gevolgd door verontwaardiging. Het jongetje liep voor haar uit naar een hoek van een van de schuren. Daar hurkten haar twee identieke meisjes bij een doos waarin jonge poesjes over elkaar heen buitelden. Donkere ogen keken haar onbevangen aan. Hun rood gestreepte jurkjes vertoonden vlekken. Iris had haar bijpassende, rode knipje verloren. Dat van Mirte hing ergens halverwege haar gladde, donkerblonde haar.

‘En waarom hebben jullie niet even gezegd dat jullie hier zijn?’ Het beeld van haar kinderen met de schattige kittens kon haar niet vertederen. Haar ongerustheid sloeg om in woede.

De tweeling reageerde nauwelijks.

‘Ik heb me suf gezocht!’ ging ze verder. ‘Hoe komen jullie erbij...’

‘Mama, we willen dit poesje.’ Iris’ vingertje priemde in de richting van een roodharig exemplaar. Met haar andere hand veegde ze haar haren uit haar bezwete gezicht.

‘Geen denken aan. Wat denken jullie wel? Straf hebben jullie verdiend in plaats van een jong poesje. Ik heb me echt ongerust gemaakt, en papa ook...’ Ze hoopte meer indruk te maken met die laatste opmerking. ‘Kom, we gaan nu terug naar de tent. Papa is jullie ook aan het zoeken.’

Henno kwam er net aan, toen de tweeling krijsend en snikkend languit op de vloer van de schuur lag. Rondom hen hadden zich de kinderen van het erf verzameld. Geschokt namen ze de situatie in ogenschouw.

Frida zuchtte toen ze Henno zag komen. Ze kende haar man en kinderen en wist al hoe het nu verder zou gaan...

Een halfuurtje later liepen ze met een gekalmeerde tweeling het erf af. De rode slippertjes met een plastic margriet tussen de tenen

klapten tegen hun hielen, terwijl de meisjes allerlei namen verzonnen voor het kleine, rode poesje dat ze over een week of vier zouden kunnen ophalen.

Frida liep er met een stuurs gezicht naast. Henno maakte grappjes en vond dat het poesje Flipje moest gaan heten. De kinderen kwamen met ideeën als Pluis en Moppie of Rikky.

‘Wat denk jij ervan?’ informeerde Henno, maar ze volhardde in zwijgen.

“Als de ouders eraan denken dat zij ook eenmaal jong zijn geweest, zullen zij de hartstochten hunner kinderen gemakkelijker verdragen”, zei Euripides al,’ citeerde hij onverstoord.

‘Barst!’ Ze balde haar vuisten in de zak van haar slonzige bermuda.

Bomen kraakten in de wind. Een eerste flits doorkliefde de donkere lucht, net toen ze bij hun tent aankwamen.

Zesentwintig jaar later zat Frida achter de naaimachine bij Mirte in de woonkamer. Haar jongste kleindochter Lilianne zwierde in haar feestjurk uitgelaten over het laminaat, haar armen gespreid, haar steile, blonde haren dansten mee op haar bewegingen: ‘Tuppen, tuppen... aimaa tuppen!’

‘Allemaal tulpen,’ verbeterde Frida automatisch. ‘En kom nu even bij oma, zodat ik de zoom kan afspelden.’

Lilianne leek doof. Hulpzoekend keek Frida naar Mirte, maar die stond zwijgend te strijken en leek niet van plan om haar te ondersteunen. Gelaten wachtte ze af, terwijl ze met kleine slokken van haar koud geworden thee dronk. Buiten kletterde regen tegen de ruiten. Het was veel te koud en te nat voor de tijd van het jaar. Als het zo doorging, zouden de tulpen op het land verdrinken. Simon, de man van Iris, mopperde er al weken over. Frida wist inmiddels hoeveel spanning de weersomstandigheden in huize Zijlema konden opleveren. Haar schoonzoon had een jaar of tien geleden het akkerbouwbedrijf van zijn ouders overgenomen. Zijn vader had de overgang naar tulpen- en leliebollen al ingezet en Simon was daarmee verdergegaan. Inmiddels was het een bloeiend

bedrijf, maar de afhankelijkheid van het weer was niet minder geworden.

Frida trok haar kleurige vest wat verder over haar schouders. Zelfs in huis was het kil. Lilianne leek er geen last van te hebben. Onvermoeibaar zong ze verder. Vaak kon ze haar kleindochter niet goed verstaan, hoeveel moeite ze er ook voor deed. Mirte wist precies wat haar dochter zei. Tussen hen beiden leek een stevige, onzichtbare band te bestaan, ontstaan bij haar geboorte en door alle omstandigheden en zorgen alleen maar sterker geworden. Soms vergeleek ze die met de verhouding tussen Iris en Mirte. Frida had zo vaak het gevoel dat ze daarbuiten stond, vanaf het moment dat ze met elkaar konden communiceren. Iris en Mirte, twee namen, in één adem genoemd...

Lilianne stopte met haar dansje en sloeg haar armen om Frida heen. Natte, kleverige kussen belandden op haar wang. ‘Danke, danke...’

Dat verstond ze in ieder geval. ‘Gekke meid,’ zei ze vertederd. ‘Nou, blijf eens even stilstaan, dan kan oma je tulpenfeestjurk op de goede lengte maken.’

‘Wat word ik toch treurig van dit weer.’ Mirte liep naar het raam. Ze trok haar schouders op en wreef in haar handen. ‘Die grijze lucht, waar maar geen einde aan komt. Voor morgen hebben ze alweer hetzelfde aangekondigd. Dat was zeven jaar geleden wel anders, ma. We zagen de toekomst met angst en beven tegemoet, maar het weer was alle dagen stralend. Herinner je je dat nog?’

En of Frida het zich herinnerde. Na twee gezonde dochters was Mirte zwanger van haar derde kindje. Stilletjes hoopten ze op een jongetje, maar natuurlijk zeiden ze dat ze net zo blij zouden zijn met een meisje. Gezondheid, dat was het belangrijkste. De klap kwam hard aan toen ze al tijdens Mirtes zwangerschap vernamen dat hun kindje het syndroom van Down had. Door die boodschap leek de toekomst ineens één groot, donker gat. Mirte zei later dat ze het gevoel had dat haar leven ten einde was.

‘Blijf nou toch eens stilstaan,’ mopperde Frida goedmoedig omdat Lilianne van haar ene been op het andere wipte.

‘Duut ook so lang.’ Veel geduld bezat haar jongste kleindochter niet. Snel stak Frida de laatste spelden in de zoom van de zuur-stokroze jurk, en hielp Lilianne om die uit te trekken.

Als een wervelwind vertrok Lilianne daarna naar boven.

Frida’s gedachten gleden opnieuw terug. In de weken na die bewuste boodschap leek Mirte apathisch, terwijl haar man Harald zich in zijn werk begroef. Frida was bijna dagelijks gekomen om het huishouden draaiende te houden. Ze had met Mirte gepraat, ze had geprobeerd haar gerust te stellen, maar haar dochter had rondom zich een muur opgetrokken, waarop haar warme woorden en goedbedoelde raad afketsten. Het was Iris geweest die voor een kentering had gezorgd.

‘Zo kan het niet langer,’ zei ze na het een paar weken te hebben aangezien. ‘Ik zal met Mirte praten.’

Wat er tussen de twee zussen was besproken, zou Frida nooit weten, maar wel maakte dat gesprek een einde aan Mirtes lusteloosheid. Iris ging naar de bibliotheek en nam ongeveer alle boeken over het syndroom van Down mee. Mirte las gretig, betrok Harald er ook bij en toen Lilianne werd geboren, meenden ze goed voorbereid te zijn.

Een paar weken later waren ze niet voorbereid toen een echogram aantoonde dat Lilianne een hartafwijking had, die ondanks alle onderzoeken voor haar geboorte niet eerder aan het licht was gekomen. Geduldig legde de kinderarts uit dat zo’n afwijking tijdens de zwangerschap soms onontdekt bleef doordat er nog weinig drukverschil in de hartkamers was. Lilianne moest zo snel mogelijk worden geopereerd. Vol vertrouwen zei Harald dat ze hun kind niet voor niets als tweede naam ‘Theodora’ hadden meegegeven. Heel bewust wilden ze de buitenwereld laten weten dat ze ook hun jongste kind als een geschenk van God zagen. Juist nu kreeg haar naam een nog diepere betekenis.

In die moeilijke tijd was Iris vrijwel dagelijks bij Mirte. Frida voelde zich buitengesloten en onzeker, al waakte ze ervoor om dat hardop te zeggen. Ze moest blij zijn dat ze kinderen had gekregen, nadat ze jaren op een zwangerschap had gewacht. Een tweeling

was dubbele vreugde, meende haar omgeving en dat durfde ze niet tegen te spreken.

Boven hoorde ze Lilianne zingen over tulpen, vals, maar vrolijk. Na de eerste, moeilijke tijd was het meisje het zonnetje van de familie geworden, niet altijd even makkelijk, maar wel vaak opgewekt. Kort voor haar eerste verjaardag had Mirte de balans opge maakt en aangekondigd dat ze een groot feest wilde vieren.

‘Omdat Harald en ik na alle zorgen en onzekerheid nu heel erg gelukkig met ons kleine meisje zijn,’ had Mirte uitgelegd. ‘Volgens de kinderarts is ze een taai doorzettertje. We zijn zo blij dat de operatie geslaagd is en dat het nu goed met Lilianne gaat. Ze hoeft niet eens meer voor controle te komen. Lilianne is ons kleine wonder en dat willen we delen met alle mensen die ons dierbaar zijn.’

Iris bood meteen de kantine van hun bedrijf aan.

Teun, de oudste zoon van Iris en Simon, was met de naam ‘Tulpenfeest’ gekomen, omdat juist in deze tijd de tulpen altijd volop bloeiden. Hij kwam ook met het idee om de verjaardag van Lilianne elk jaar op die manier te vieren. Sinds Lilianne zich daarvan bewust werd, was zij het stralende middelpunt. Frida nam het op zich om jaarlijks voor die gelegenheid een feestelijke jurk te naaien. Uiteindelijk kon ze niet anders dan dankbaar zijn voor de hechte band tussen haar dochters en het feit dat hun echtgenoten daar geen problemen mee hadden. Integendeel, die konden ook prima met elkaar overweg.

Verstolen keek ze naar Mirte, die weer achter de strijkplank stond. In hoeveel gezinnen hoorde je niet dat er onenigheid tussen de kinderen was? Dat zou bij hen nooit gebeuren, zo veel was zeker.

Ze legde de zoom van de jurk onder de naaimachine en trapte op het pedaal.

Vier dagen later baadde de Noordoostpolder in het zonlicht en golfde de wind door de tulpenvelden, die eindelijk langzaam op kleur kwamen. Simon Zijlema stond op zijn land tussen rijen rozerode tulpen en kneep zijn ogen tot spleetjes. Over de weg langs zijn huis reed langzaam een stoet auto’s die de tulpenroute volgde. De men-

sen leken niet langer te willen wachten tot de tulpen echt op kleur waren, regelmatig stapten ze uit om foto's te nemen, sommigen waren zo brutaal om tussen de tulpen te gaan staan. Hij zag een kleine, donkerblauwe auto zijn erf op draaien en bleef nog even kijken. Uit die auto stapte een vrouw in een rode jurk, die opwaaide in de wind. Met haar hand duwde ze de rok naar beneden.

Ondanks de afstand wist hij precies wie ze was: zijn schoonzus Mirte, als twee druppels water lijkend op zijn eigen vrouw en toch heel anders. Tegenwoordig waren ze uiterlijk verschillend doordat Iris met haar korte haren een sportieve stijl had en Mirte veel vrouwelijker was in jurken van soepele stof, op schoenen met hoge hakken en met haar lange haar dat ze tot ingenieuze kapsels vlocht of opstak. Ze stond even stil tot Lilianne ook uit de auto was gestapt, duwde het portier dicht en gaf haar dochttertje een hand. Samen liepen ze in de richting van de boerderijwinkel waar Iris zou zijn.

Hij draaide zich om en liep langzaam en in gedachten verzonken rond zijn land.

Zestien jaar geleden had hij de verschillen tussen de twee zussen niet opgemerkt. Hij herinnerde zich nog de zaterdag van hun eerste ontmoeting. Mirte zat achter de kassa van de supermarkt waar hij ter gelegenheid van zijn negentiende verjaardag bier en zakken borrelnootjes haalde.

‘Iets te vieren?’ had ze een beetje spottend gevraagd. Tot zijn ergernis stotterde hij, terwijl zij hem oplettend bleef aankijken met die prachtige, donkere ogen. Daarna feliciteerde ze hem en wenste hem een fijne avond. Hij had haar willen vragen of ze ook kwam, maar hij durfde het niet.

In de weken erna zag hij steeds haar lach voor zich, een beetje spottend en toch aardig. Hij vroeg zich af of hij op slag verliefd was geworden. In ieder geval vond hij haar erg de moeite waard.

Twee weken later wachtte hij weer bij de kassa, waarvan hij meende dat daar dezelfde caissière zat. Met een hart vol hoop stelde hij zich voor dat ze misschien wel zou informeren of zijn feest-

je geslaagd was en wat hij dan zou antwoorden. Hij was van plan te zeggen dat het nog mooier zou zijn geweest als zij erbij was, en dan achteloos te vragen of ze misschien zin had om een keer met hem te gaan stappen.

Ze vroeg niets.

Teleurgesteld wilde hij afdruipen, maar ineens ontdekte hij haar evenbeeld dat recht op hem afkoerste. ‘Hallo!’ groette ze hem vriendelijk en ze ging achter een andere kassa zitten, terwijl hij verbluft van de een naar de ander staarde.

Drie weken had hij nodig om de gebeurtenis te verwerken. De zaterdag erop werden zijn verlangen en nieuwsgierigheid te groot. Hij verzong een openingszin waarmee hij indruk hoopte te maken en een onnozele boodschap die hem de gelegenheid gaf om naar de supermarkt te gaan. Hun namen kende hij op dat moment nog niet. Mirte noemde hij ‘mijn favoriet’ en Iris was ‘nummer twee’.

Dit keer zaten ze allebei achter een kassa, de een uiterst links, daartussen zaten twee onbekende dames en dan volgde de ander. Ze zagen hem niet, druk als ze waren met het scannen van boodschappen van andere klanten. Dubbend stond hij hen enige tijd met een zak chips in zijn handen te observeren, om tot de conclusie te komen dat zijn favoriet zich helemaal links bevond.

Het bleek de rij van Iris te zijn. Op het moment dat ze hem aankeek, zag hij het direct. Haar lach was anders, al deed ze verder in aantrekkelijkheid niet voor haar zus onder.

‘Wat leuk je weer te zien,’ zei ze opgewekt. ‘Ik hoop in ieder geval dat je niet voor mijn zus komt?’

Hij ontkende stellig.

‘Gelukkig maar.’ Iris had een beetje gebloed. ‘Mirte heeft namelijk al drie maanden verkering. Mijn naam is Iris. Zullen we samen een avondje uitgaan om elkaar wat beter te leren kennen?’

Zo was Iris. Ze noemde de dingen bij hun naam en sloeg graag spijkers met koppen. Voor zijn boerderij was ze een prima vrouw die van aanpakken wist.

Mirte was anders, rustiger, zachter, creatiever en besluitelozter. Hij dacht vrijwel nooit meer aan het begin, en als die herinne-

ring hem eens te binnen schoot, probeerde hij die zo snel mogelijk weer kwijt te raken.

Nu ook.

Mirte was de boerderijwinkel binnengelopen met Lilianne in haar kielzog. Iris stond achter de kassa en rekende net een ballpoint in de vorm van een tulp af. Ze stak haar hand op toen ze Mirte zag en ging weer verder met het gesprek dat ze met haar klant voerde. Het was rustig in de winkel. Mirte liep door naar achteren, waar dozen stonden te wachten om uitgepakt te worden.

‘Was dat je zus?’ hoorde ze een van de klanten in de winkel nog net zeggen.

Ze sneed een van de dozen los en hoorde het antwoord van Iris niet, maar ze kon zich voorstellen wat haar zus nu vertelde. Ze wist zelfs hoe het gesprek nu ongeveer zou verlopen, zowel zij als Iris had dat al zo vaak gevoerd. Voorzichtig nam ze de eerste vaas uit de doos, een juweeltje van dun, beschilderd glas in een vorm die uitstekend geschikt was voor een paar bossen tulpen.

Lilianne wilde haar helpen.

‘Niet doen,’ schoot Mirte uit toen ze haar dochter met onhandige handen in de doos zag graaien.

Toen ze het verschrikte gezicht van haar dochter zag, wist ze dat ze het anders had moeten aanpakken, maar het was al te laat. Brullend gooide Lilianne zich op de houten vloer. Mirte wist dat het luid en duidelijk in de winkel te horen zou zijn.

‘Kom op, Lilianne...’ Ze probeerde rustig te blijven. ‘Ik was bang dat je wat zou laten vallen. Jij mag iets anders doen. Wil je deze doos uitpakken?’ Ze pakte een kleinere doos van de plank. ‘Er zitten allemaal houten tulpjes in. Die vind je toch zo mooi?’ Haar kalmerende woorden gingen ten onder in het aanhoudende gekrijs van Lilianne. Tevergeefs trachtte ze het meisje weer op haar benen te zetten. Vanuit de winkel kwamen snelle voetstappen hun kant uit.

‘Wat is hier aan de hand?’ Iris overzag de situatie. ‘Lilianne, ben je nu helemaal mal geworden? Al m’n klanten gaan er zo vandoor. Kom op, ga staan en hou je mond! Ga oom Simon maar van bui-

ten halen. Ik heb hem hier even nodig.’ Ze knipoogde naar Mirte.

Lilianne bedaarde onmiddellijk. Ze liet zich overeind trekken en werd door Iris mee naar buiten genomen.

Even later verscheen Iris weer. ‘Over een halfuurtje kunnen we sluiten. Ik verwacht weinig aanloop meer. Wat denk je ervan om Harald te bellen en te vragen of hij straks met jullie andere dochters komt barbecueën? Het is er mooi weer voor. We kunnen dan gelijk de taken voor Liliannes feestje bespreken.’

Ze keek naar de vazen die Mirte op een plank langs de muur had geplaatst om ze later in de winkel te etaleren. ‘Dit zijn echt pronkstukken, hè? Ik denk dat die het heel goed gaan doen. Het was een goed advies van je om met deze leverancier in zee te gaan. Zo zie je maar weer hoe goed wij elkaar aanvullen.’ Ze grinnikte. ‘Een van mijn klanten werd net helemaal lyrisch van het idee dat we een eeneiige tweeling zijn. Ze wilde weten of dat iets met erfelijkheid te maken had. Ik heb haar uitgebreid voorgelicht over het feit dat wij allebei geen tweeling hebben gebaard en dat erfelijkheid alleen opgaat voor twee-eiige tweelingen. Ze vroeg naar onze onverbreekelijke band...’ Iris rolde met haar ogen, maar werd toen weer serieus. ‘Het gekke is dat ik er op dat moment bij werd bepaald dat onze verbondenheid heel bijzonder is. Vaak voelt het zo vanzelfsprekend, maar een opmerking van een klant leert me soms met andere ogen kijken. We gaan ieder onze eigen weg, maar blijven door een onzichtbaar draadje verbonden.’

Een zoemer gaf aan dat een nieuwe klant zijn intrede had gedaan. ‘Bel je Harald dan nog even?’ Gehaast liep Iris terug naar de winkel.

Mirte pakte de laatste vazen uit en zette ze even later voorzichtig op mooie plekjes in de winkel. Met een keurende blik nam ze het resultaat in zich op. Tevreden liep ze even later naar buiten om Harald te bellen. Een bijna zoele lentewind streefde haar wangen, haar blik liefkoosde het eindeloze rozerood van de tulpenzee naast de boerderij. In de verte zag ze Simon samen met Lilianne aankomen.

Ze draaide zich om toen ze de stem van Harald in haar oor hoorde.

Lampjes brandden al in de tuin voordat de schemer inzette. Het was een warme dag geweest, maar de avond verraadde dat het pas eind april was door snel af te koelen.

Iris had vesten uitgedeeld, Simon de vuurkorf aangestoken. ‘Een voorschot op de zomer,’ noemde hij het prozaïsch en hij verschanste zich achter een glas bier.

Op de trampoline in de tuin speelden Teun en Noud, hun kinderen, samen met Tessa, Joëlle en Lilianne van Mirte en Harald.

Naast de laptop van Iris lag een kaart van Zwitserland op tafel. Iris prikte met haar vinger op een plek vlak bij het Meer van Lugano. ‘Hier ligt een camping die van alle gemakken is voorzien, en voor de kinderen is er veel te doen.’

‘Zwitserland is nogal duur,’ zei Mirte voorzichtig. ‘Ik wil er dolgraag een keer naartoe, maar dit jaar komt het een beetje slecht uit. We hebben afgelopen maand veel onkosten aan de auto gehad en moesten een deel van ons vakantiegeld aanspreken. Ik zat zelf te denken aan Duitsland.’

Er vloog een zweem van ongenoegen over Iris’ gezicht, maar ze herstelde zich meteen. ‘Waar in Duitsland?’

‘Tsjechië of zo mag ook...’

‘Je hebt gelijk: Zwitserland is een duur land voor vakantie.’ Simon knikte zijn schoonzus toe. ‘Dat kunnen we altijd later nog eens doen. Ik vind zelf Duitsland ook geen gek idee. Wat denken jullie van het Zwarte Woud?’

‘Weet je nog dat wij daar met pa en ma zijn geweest?’ Iris giechelde. ‘We hadden sjans met een jongen uit Twente. We lachten hem uit vanwege zijn accent. Bovendien kon hij ons met geen mogelijkheid uit elkaar houden. Hij wist op een gegeven moment niet meer op wie hij nou verliefd was. Meende hij de halve avond dat hij met jou onderweg was, bleek ik het te zijn.’

‘Best sneu eigenlijk...’

‘Jeugdige onbezonnenheid,’ meende Harald. ‘Ik zou waarschijnlijk woedend zijn geworden als jullie me dat hadden geflikt,

maar gelukkig wist ik direct voor wie ik ging.’ Hij glimlachte naar Mirte.

‘Ik ook.’ Simon stond op. ‘Zal ik nog maar een biertje halen? Dan steek ik daarna de barbecue aan.’

‘Het Zwarte Woud dus?’ Iris vouwde de kaart weer dicht, ging achter de laptop zitten en typte een paar woorden in.

‘Misschien kunnen we die camping van toen nog eens opzoeken?’ stelde Mirte voor.

‘Waar denk je dat ik naar op zoek ben?’ Iris grijnsde breed en maakte ruimte voor Mirte, zodat ze samen op het scherm konden kijken.

Het liep al tegen tien en toen ze opbraken. Iris knuffelde Lilianne, die normaal op dit tijdstip al lang sliep, maar vandaag niets had willen weten van het logeerbed.

‘Nog maar zes nachtjes tot je verjaardag. We maken er weer een geweldig feest van.’

‘Tuppenfeest...’ Lilianne straalde.

‘Heeft oma je jurk al klaar?’

‘Ja, ja, ja...’ Ze danste alweer, maar Harald pakte haar onder zijn arm en zette haar luid protesterend in de auto.

‘Ik heb inmiddels gebak besteld.’ Iris dempte haar stem. ‘Een taart met de foto van Lilianne en daaromheen tulpjes van marsepein, zo leuk... Je hoeft dus geen taart meer te bakken.’

‘De rekening van die taart is natuurlijk voor ons.’ Mirte dacht aan het recept van de prachtige chocoladetaart die ze juist vanmorgen samen met Joëlle had uitgezocht. Misschien konden ze die dan een andere keer maken. Tessa was binnenkort ook jarig.

‘Ben je mal. Dit is een cadeautje van Simon en mij. Zorg jij voor de hapjes?’

‘Natuurlijk zorg ik voor de hapjes, en we nemen zelf ook de drank mee.’

‘Wij hebben genoeg wijn... Lieverd, maak het nu allemaal niet te duur. We vinden het zo bijzonder om Liliannes verjaardag op deze manier samen te kunnen vieren. Kom op, zusje. Laat dit nu

aan ons over.'

'Jullie doen al zo veel.'

'Jij staat straks weer voor ons klaar als de tulpenbollen gerooid worden en de bollenpellers komen, en ik doe nooit een vergeefs beroep op je als ik hulp in de winkel nodig heb.' Ze omhelsde Mirte. 'We bellen nog wel. Ga maar gauw in de auto zitten, want Harald popelt om te vertrekken.'

Samen met Simon keek ze de auto van haar zus en zwager na. De rode achterlichten werden steeds kleiner.

'Wat is het helder.' Iris keek naar de hemel. 'Dit is de prachtigste tijd van het jaar, alles is nieuw, puur en onbevangen. Ik ben dan zo blij dat we hier wonen. Zou er ergens een plek zijn waar je beter van deze pure schoonheid kunt genieten?' Ze legde haar hoofd tegen Simons schouder, maar wachtte zijn antwoord niet af. 'Het was vandaag druk. Er zijn zo veel mensen geweest in ons tulpenplukveld. Ze vinden het echt geweldig om daar hun eigen boeket te kunnen samenstellen.'

'Dat was vorig jaar een heel goed idee van Mirte,' stemde Simon in. 'Ik merk dat ze een neus voor dat soort dingen heeft. Die meid is haar gewicht in goud waard. Iedereen waardeert haar, of het nu om klanten in onze winkel gaat of seizoenmedewerkers in de kantine: ze is altijd even hartelijk. Ik vind dat ze ook vaak goede ideeën voor de winkel heeft. Doe je daar weleens iets mee? Misschien kunnen we overwegen om haar schilderijen te verkopen. Denk je dat ze daar iets voor voelt?'

'Ik denk dat je dat idee uit je hoofd moet zetten. Mirte schildert niet onverdienstelijk, maar ze vraagt er veel te veel geld voor. In ons winkeltje komen mensen om leuke dingen voor weinig geld op de kop te tikken.'

Hij snoof. 'Er hangt toch een aardig prijskaartje aan de vazen die je laatst hebt ingekocht. Ik zou niet weten waarom Mirtes schilderijen het dan niet goed zouden doen.'

'Laat dat nou maar aan mij over.' Ze kuste hem vluchtig op z'n neus. 'Dit zijn mijn zaken, jij hebt verstand van andere dingen.'

Ze voelde zijn warmte door de dunne stof van haar geruite

bloesje. ‘Lilianne was doodop. Weet je wat ik altijd zo bijzonder vind van die mongooltjes?’

Simon leek ineens wat geprikkeld. ‘Waarom gebruik je dat woord nou?’

‘Wat doet het ertoe? Je weet toch wat ik bedoel. Ik bedoel dat ik in die mensen nooit iets terugzie van hun vader of moeder. Bij Lilianne ook niet. Ze lijken allemaal op elkaar met die scheve ogen...’

‘Nee, ze lijken niet allemaal op elkaar. We hebben het daar wel eens vaker over gehad, weet je nog? Lilianne heeft hetzelfde blonde haar als Harald, de donkere ogen van jou en Mirte, en dezelfde vrolijke uitstraling. Misschien dat ik haar daarom gewoon mooi vind. In haar vind ik iets van jou terug.’

‘Slijmerd!’ Ze haalde naar hem uit.

Hij lachte en dook onder haar arm vandaan. Zij rende achter hem aan, hij bleef stilstaan, ving haar op en sloeg haar over zijn schouder. Met haar vuisten sloeg ze op zijn rug, gierend van het lachen.

‘En gelukkig zijn jullie alle drie niet zwaar...’

Voor het raam van de slaapkamer van Noud bekeken de twee broers het tafereel op het erf.

‘Die zijn geschift...’ constateerde Noud.

‘Hartstikke geschift,’ was Teun het helemaal met hem eens.

Noud sloot de gordijnen.

Mirte had na thuiskomst Lilianne meteen naar bed gebracht en haar twee andere dochters, die zichzelf wel redden, een nachtzoen gegeven en ondergestopt. Met een zorgelijk gezicht kwam ze weer beneden.

‘We moeten deze maand zuinig aan doen.’ Verstolen gaapte ze achter haar hand. ‘Tessa liet me net zien dat haar schoenen aan vervanging toe zijn en Joëlle moet een nieuwe zomerjas hebben. Ik zal de computer even aanzetten. Misschien kunnen we samen onze rekening doornemen. Twee zien meer dan één en ik wil graag weten waarop we nog kunnen bezuinigen. Want ook een vakantie

in Duitsland kost meer geld dan we ons op dit moment kunnen veroorloven.'

Harald zuchtte. 'Het is zaterdagavond... zullen we daarmee wachten tot na het weekend? Ik heb nu geen zin om me daar het hoofd over te breken.'

'Als we aan het einde van de maand weer rood staan, breek je je daar ook het hoofd over.'

'Het maakt niet uit of we daar nu naar kijken of maandagavond,' hield hij vol. 'Ik wil nu graag een glaasje wijn met je drinken en deze avond prettig afsluiten.'

Aan zijn blik zag ze wat hij bedoelde met 'prettig afsluiten'. Schouderophalend gaf ze zich over. Hij schonk twee wijnglazen vol.

Harald lag nog klaarwakker toen Mirte al lang sliep, dicht tegen hem aan, haar lichaam nog warm van zijn liefde. Hij streefde haar haren die warrig op het kussen lagen uitgewaaierd. Als ze sliep leek ze altijd jonger. In het licht van een straatlantaarn, dat door een kier tussen de gordijnen glipte, zag hij haar ontspannen gezicht dat hem zo vertrouwd was. Hij was opgelucht dat ze nog even had willen wachten met het doornemen van hun bankrekening. Hun avond zou anders een stuk minder aangenaam zijn geëindigd. Hopelijk was ze haar voornemen maandag vergeten. Hun financiële zaken behoorden tot zijn taken, waar Mirte zich bijna nooit mee bemoeide. Dat kwam hem goed uit.

Hij wist zeker dat ze weer zou vallen over het feit dat hij nog steeds zijn deelname aan de loterij niet had stopgezet. 'Hoe groot is de kans dat je de hoofdprijs wint?' zou ze weer redeneren, om hem vervolgens met allerlei feiten en cijfers om de oren te slaan, die hem ervan moesten overtuigen dat hij er beter mee kon ophouden.

Ze had het gelijk aan haar kant. Hij wist het. Een ernstig verkeersongeluk lag meer voor de hand dan de hoofdprijs in de loterij winnen, en toch speelde hij door. Tegen beter weten in hoopte hij elke maand dat hij dit jaar de statistieken zou logenstraffen en de

gelukkige zou zijn. Hij kocht geen lot, hij kocht hoop.

Dagen van tevoren fantaseerde hij over het huis dat hij ervan zou kopen, over vliegvakanties, over kansen voor zijn kinderen en over het opzeggen van zijn baan. Dat de kans vrijwel nihil was, wist hij net zo goed als Mirte, maar hij genoot van zijn fantasieën en van zijn hoop. De morgen na de trekking sloeg hij met bonzend hart de krant open om de uitslagen te bekijken. Hij zou dat net zo goed op de computer kunnen nakijken, maar dit was zijn ritueel, zo ging het al jaren, elke maand weer.

Zonder uitzondering hadden al die trekkingen zijn hoop de bodem ingeslagen, al had hij weleens een klein prijsje gewonnen, maar na zijn teleurstelling richtte hij zich weer op de volgende maand.

Vol hoop.

‘Van al het geld dat je al aan die loterij hebt uitgegeven, hadden we leuke dingen kunnen doen,’ zei Mirte de laatste keer.

Ze begreep niets van zijn dromen over een beter leven en onbezorgdheid.

Wat had hij zich vanavond opgewonden toen Mirte aangaf dat een vakantie in Zwitserland te duur werd. Hij wilde niet langer op de kleintjes letten. Hij wilde dat zijn kinderen van dezelfde financiële onbezorgdheid konden genieten als de kinderen van zijn schoonzus en zwager. Mirte hield vol dat ze niet wilde ruilen, dat ze tevreden was met wat ze had. Als ze zou ontdekken dat hij nog steeds meespeelde, zou ze hem zeker weer op z’n huid zitten.

Hij kreeg het er benauwd van. Natuurlijk dacht hij aan de mogelijkheid om zijn automatische deelname te beëindigen en maandelijks een lot te kopen. Daar hoefde Mirte nooit iets van te weten, maar hij speelde al zo lang met hetzelfde nummer. Stel je voor dat de hoofdprijs juist dan op dat lot zou vallen. Hij moest er niet aan denken.

Toch bleef die gedachte als ontsnappingsmogelijkheid door zijn hoofd spelen, want van helemaal stoppen kon geen sprake zijn.

Hij wilde zijn hoop niet opgeven.

Opgewekte muziek vulde de kantine van Simons bedrijf, die voor deze speciale gelegenheid tot feestzaal was omgebouwd. De tafels stonden verspreid door de ruimte, voorzien van kleurige kleedjes. Op elke tafel had Iris een vaas met tulpen neergezet. Tessa en Joëlle hadden op de achterkant van een rol behang in grote letters 'Hoera! Lilianne zeven jaar!' geschilderd, gedecoreerd met tulpen in alle kleuren, soorten en maten.

Langs de wand stonden drie tafels tegen elkaar aan geschoven. Op een lang, rood kleed waren glazen, flessen drank, pakken frisdrank en een onvoorstelbare hoeveelheid hapjes uitgestald, waar de gasten van konden nemen zo vaak en zo veel als ze wensten.

Frida zat stilletjes aan een van de tafeltjes. Peinzend bekeek ze de mensen die de ruimte vulden: familieleden van Harald, die bij elkaar klitten, vriendjes van de kinderen, burens en haar eigen familieleden. Ze glimlachte om de onbeholpen dansspasjes van een buurman van Mirte en Harald, en van de uitgelaten vrolijkheid van Lilianne, de kleine feestprinses, die er goed van was doordrongen dat dit feest helemaal om haar draaide. Met haar onbevangen lach had ze grote neef Teun overgehaald om met haar te dansen.

Frida's voet, gehuld in een ballerina van hetzelfde hemelsblauw als haar jurk, wipte mee op de maat van de muziek.

Deze dag maakte elk jaar zo veel herinneringen in haar los. Het was bijzonder om tussen al die anderen als hele familie bij elkaar te zijn om de verjaardag van Lilianne te vieren. Ze leek de eenheid binnen hun gezin te benadrukken.

Dat stemde Frida gelukkig. Lilianne leek het kind van hen allemaal te zijn, dacht ze weleens. Frida's blik gleed in de richting van de deur, waar haar echtgenoot Henno stond, gekleed in een keurig overhemd in regenboogkleuren. In de loop van de avond had hij steeds een knoopje meer geopend, waardoor het nu tot ongeveer zijn opbollende navel openstond. Ze had hem niet kunnen overreden om voor deze speciale gelegenheid een lange broek aan te trekken. Met tegenzin had hij zijn sportbroek verruild voor een crème, driekwart exemplaar.

Af en toe nam hij een grote slok wijn uit het glas dat hij non-

chalant in zijn hand hield. Uit heel zijn houding sprak verveling. Dergelijke feestjes waren aan hem niet besteed, daar kende ze hem goed genoeg voor. Waarschijnlijk hield hij het nog een uur vol, dan wilde hij weg om thuis in zijn stoel te gaan hangen, een fles rode wijn onder handbereik, terwijl hij zich terugtrok in een boek.

Misschien moest ze het vanavond eens anders aanpakken en niet aan zijn kuren toegeven. Als hij naar huis wilde, ging hij maar lopen. Zij was alcoholvrij en had de autosleutels in haar tas. Haar dochters zouden zo'n beslissing toejuichen, maar ze wist nu al dat ze dat niet zou doen.

‘Ma, doe niet zo ongezellig en dans met ons mee!’

Iris wilde haar overeind trekken, maar ze weigerde. ‘Kind, ik ben een beetje moe. Straks misschien wel.’

‘Dan niet...’ Teleurgesteld liep Iris door naar Mirte, die duidelijk ook niet veel zin had, maar zich wel liet overreden. Even later dansten de twee zussen de quickstep. Iris leidde, onderwijl pratend en lachend. Zo was het altijd. Kwam het daardoor dat ze beter overweg kon met Mirte?

Frida schrok van haar eigen gedachten, die niet nieuw waren, maar waarvoor ze zich schaamde. Het ging er niet alleen om dat ze beter met Mirte overweg kon; stilletjes wist ze dat ze meer hield van de jongste van haar tweeling. Iris was harder. Ze zei waar het op stond en noemde zich eerlijk, maar vaak voelde Frida zich gekwetst als ze weer zo'n zogenaamde opbouwende en eerlijke opmerking voor haar kiezen kreeg. Daarbij was Iris een echte regelaar, en ze verwachtte dat iedereen haar dwingende adviezen opvolgde. Wat dat betreft was ze nog niets veranderd sinds de dag die bijna noodlottig afliep... Hoelang was dat nou geleden? Als ze daaraan dacht, voelde ze altijd een misselijkmakende druk op haar maag. Hoe zou hun leven zijn geweest als het anders was afgelopen?

‘Oma, oma...’ Lilianne kwam op haar af. ‘Dans, dans, dans...’ Ze pakte Frida's handen, haar bruine ogen straalden. Aan Liliannes oproep gaf Frida wel gehoor, blij dat ze daarmee haar onaangename gedachten weer op afstand kon houden. Zo stond ze even later

op de geïmproviseerde dansvloer. Vanuit haar ooghoeken zag ze dat Henno op zijn horloge keek en toen ze even zijn blik ving, tikte hij op de wijzerplaat.

Ze deed net alsof ze hem niet zag.

‘Kijk, mama staat eindelijk ook op de dansvloer,’ merkte Iris vergenoegd op, terwijl ze Mirte langs de kant leidde. ‘Ze zat net zo sip te kijken, maar dat komt misschien wel doordat pa weer zo vervelend staat te doen. Dat die man nou niet eens gewoon gezellig kan zijn.’

‘Zo is hij altijd geweest.’ Mirte keek even naar de deur, waar haar vader met een gezicht als een donderwolk stond te kijken. ‘Hij houdt nu eenmaal niet van feestjes.’

‘Maar dit is niet zomaar een feestje...’

‘Voor pa wel.’ Mirte lachte zonder vrolijkheid. ‘Pa wil zo snel mogelijk naar huis, dan kan hij zich weer in z’n boeken onderdompelen om zogenaamd zo veel mogelijk kennis op te doen en ons later te vervelen met zijn citaten.’

‘Maar jij geniet er vanavond toch wel van?’ wilde Iris voor de zekerheid weten. ‘Ik vind het elke keer bijzonder dat we deze dag zo samen kunnen vieren. Volgens mij is er geen dag waarop ik me meer met jou en je gezin verbonden voel dan op deze.’

‘Het is altijd goed,’ stemde Mirte in. ‘Lilianne geniet er heel erg van.’ Ze voelde de warme huid van Iris door de fijne stof van haar blouse. Voor deze speciale gelegenheid droeg Iris nu eens een wijde broek met Afrikaanse print met daarop een dunne, zwarte bloes over een topje.

Haar warmte benauwde Mirte ineens. ‘Misschien kun jij pa eens overreden om een dansje te wagen?’ stelde ze voor. ‘Naar jou luistert pa wel.’

Iris grijnsde breed. ‘Volgens mij doet hij eerder wat jij voorstelt.’

‘Welnee, jij weet altijd heel fijntjes je wil aan iemand anders op te leggen.’

‘Dat meen je toch niet?’ Verschrikt stond Iris stil. Lilianne botste tegen haar op en tuimelde bijna omver. Mirte kon haar nog net

opvangen. Voordat Lilianne weer helemaal over haar toeren kon raken, pakte ze haar hand en draaide haar rond. ‘Nu een dansje met mama, lieverd...’

Heel even stond Iris stil, nog steeds een beetje ontdaan, maar daarna liep ze gedecideerd op haar vader af. ‘Op zo’n avond wil ik gewoon met mijn vader gedanst hebben.’ Ze pakte hem bij zijn arm en trok hem mee. Tot haar verbazing voelde ze geen weerstand. Dit keer liet ze zich leiden.

De muziek klonk nog, maar het feestgewoel was verstomd. Uitgeput hing Lilianne op Mirtes schoot. Alleen Teun, Noud, Tessa en Joëlle wisten van geen ophouden. Onvermoeibaar dansten ze door met rode wangen en kleine ogen.

De andere bezoekers waren inmiddels verdwenen. Frida had Henno er nog een hele tijd van kunnen weerhouden om te vertrekken, maar uiteindelijk waren ze toch gegaan. Gedachteloos streek Mirte over de zachte, bezwete haren van haar jongste dochter. Harald was samen met Simon bezig met het verwijderen van de feestverlichting. Simon had voorgesteld om daarmee tot de volgende dag te wachten, maar Iris vond het beter om nu alvast op te ruimen. Zelf ontdeed ze de tafels van hun kleurige kleedjes, ze gooide die op een hoop om ze mee te nemen voor de was, nam daarna alle tafels af en sleepte met stoelen. Af en toe wierp ze een blik op Mirte, die onverstoorbaar heen en weer wiegde en zachtjes met de muziek mee neuriede.

Iris voelde hoe haar rug opspeelde, maar ze kneep haar lippen op elkaar. Hoe eerder ze de rommel had opgeruimd, hoe beter het was, en nu was Harald er nog om te helpen. In het voorbijgaan streek ze Mirte over haar schouder.

‘Ons tulpenprinsesje is echt uitgeput, hè? Jullie kunnen zo naar huis, hoor. Ik zal de factuur van de catering er even bij pakken. Stort de helft van het bedrag maar gewoon op onze bankrekening. Als je het te prijzig vindt, moet je het eerlijk zeggen, dan vinden we er wel wat op.’

Met haar gezicht verscholen in Liliannes haren, knikte Mirte.

Zonder nog iets te zeggen liep Iris met de vuile tafelkleedjes de schuur uit om die in de badkamer in de wasmand te gooien. Even later kwam ze terug met de rekening en stopte die in Mirtes tas.

Simon zette de cd-speler af. Het was alsof de kantine ineens zijn feestelijke glans verloor, en het feest definitief voorbij was.

Onhandig stonden de kinderen stil, zich plotseling bewust van hun uitputting. Mirte stond op met Lilianne in haar armen, ze wankelde even onder het gewicht van haar dochter, maar toen Harald te hulp wilde schieten, weerde ze hem af. 'Ik kan haar zelf wel naar de auto brengen. Tessa wil misschien mijn tas wel dragen.'

Vermoeidheid drukte zwaar op haar schouders. Het afscheid was hartelijk, maar kort. Harald claxonneerde toen hij het erf af reed. In de auto heerste stilte.

Nadat Mirte Lilianne naar bed had gebracht, kon ze er zelf nog niet toe komen om naar bed te gaan. Gretig nam ze Haralds aanbod aan om als afsluiting van de avond samen nog iets te drinken. Terwijl hij wijn in glazen schonk, ging zij op de bank zitten, ze schopte haar pumps uit en trok haar benen onder zich. De rekening van de cateraar schoot haar te binnen. Ze graaide in haar tas en vouwde het papier glad.

'Wat een bedrag!' Ze schrok. 'En dat krijgen we er zomaar bij.'

'Ze heeft het toch wel met je overlegd?' wilde Harald weten. Hij zette de glazen op tafel, trok ook z'n schoenen uit en ging naast haar zitten. 'Is dit de rekening van die salades? Maar daar was nog heel veel van over.'

'Iris kreeg het gisteren ineens in haar hoofd dat die erbij moesten worden besteld. Ik wist niet dat die dingen zo duur waren.' Somber bestudeerde ze het bedrag, waarvan zij de helft zouden moeten betalen.

'En de resten worden natuurlijk in huize Zijlema opgegeten.'

Harald nam de factuur van haar over. 'Ik vrees dat we tijdens onze vakantie echt zuinig aan moeten doen. Natuurlijk komen we hier wel overheen, maar het lijkt net alsof we de laatste tijd op financieel gebied worden achtervolgd door tegenvallers. En ik hoef

de komende weken ook al niet over te werken, want op de zaak wordt al gesproken over bezuinigingen.'

Hij fronste zijn voorhoofd. 'Er worden steeds minder woningen en kantoorpanden gebouwd of verbouwd, en dat houdt in dat er minder puien en kozijnen worden geplaatst. Ik hoop van harte dat de economie binnenkort weer wat aantrekt, want anders gaan er onherroepelijk ontslagen bij de zaak vallen.' Hij vouwde bezorgd de rekening dubbel en legde die op tafel.

'Laten we ons daar nu nog geen zorgen over maken. Als het werkelijk zo ver komt, zien we wel weer.' Mirte probeerde opgewekt te klinken. 'Ik denk er weleens aan om toch weer een baan te zoeken. Gelukkig doet Lilianne het redelijk op school, ze heeft me minder nodig dan voorheen. Ik ben zo blij dat ze met extra hulp naar een gewone school kan. Het voelt goed dat ik destijds mijn werk heb opgezegd om haar alle aandacht te kunnen geven. Zo hebben we uit haar gehaald wat in haar zit. Misschien kan ik nu een baan voor een paar uurtjes vinden, iets van schoonmaakwerkzaamheden of zo.'

'Mijn vrouw gaat niet schoonmaken!'

Verbaasd keek Mirte naar Harald. 'Hoezo? Waarom zou ik dat niet doen?'

'Ik hoor Simon al...' Harald nam een grote, geagiteerde slok van z'n wijn.

'Ik hoor Simon al,' bouwde Mirte hem na. 'Alsof Simon het iets interesseert wat ik doe.'

'Hij zou het zonde van je creatieve talenten vinden,' meende Harald.

'Die kan ik uitstekend naast een paar uurtjes schoonmaakwerk ontwikkelen.'

'Laten we dan eerst maar afwachten,' bond hij in.

'Ja, laten we het eerst maar afwachten.' Ze pakte haar glas en keek naar het rode, glanzende vocht.

Zwijgend dronken ze hun glazen leeg. De goede stemming wilde niet terugkomen.

Welke prijs betaal je voor de hoofdprijs?

Tweelingzussen Iris en Mirte zijn soulmates. Ze kunnen altijd op elkaar rekenen. Zo biedt Iris een luisterend oor wanneer Mirtes jongste dochter Lilianne het syndroom van Down blijkt te hebben en springt Mirte bij in Iris' boerderijwinkel. Ze ervaren hun band als vanzelfsprekend, want het is nooit anders geweest.

Dan speelt Mirtes man Harald zonder dat iemand het weet mee in een grote loterij. En... hij wint! Ineens leeft Mirte met haar gezin in grote weelde. Bij Iris steekt jaloezie de kop op. Het leidt tot een fikse ruzie, waarna de zussen het contact verbreken. Hun ooit zo goede relatie lijkt ten einde.

Greetje van den Berg schrijft over gevoelens die doorgaans onder de oppervlakte blijven. Ze legt een wereld bloot waarin gewone mensen geconfronteerd worden met hun eigen ontoereikendheid, maar laat ook zien dat het nooit te laat is om het goede te doen.

Z&K

ISBN 978 94 0190 219 9 NUR 344

9 789401 902199

www.romanserie.nl